

NENEMİN HİKÂYESİ

“Düz yirmi beş yıl oldu, diyordu,
Vatandan uzakta, gurbette, nenem.
Düz yirmi sekiz gün kaldık, diyordu,
O yük treninde zulmette, nenem.

Milletin ocağı söndü, yıkıldı;
O günler gitsin de gelmesin, oğul.
Yuvası bozulan kuş da olmasın,
Hiç kimse vatansız kalmasın oğul.

Cennet yurdumuzu viran ettiler,
Ayırdılar bizi can damarından,
Bin yıllık tarihi talan ettiler,
Hasret yarasını vurdu derinden.”

Nenemin sözleri dinmeden hele,
Bağrına alırdı bizi geceler,
Benim düşlerime dağlar girerdi,
Bir de dalgalanan elvan çiçekler.

Kayanın başından bakardı kartal,
Tavşanlar kaçardı yuvalarına.
Rüzgâr çimenleri tarardı tel tel,
Yağmurlar yağardı rüyalarım.

Birden değişirdi rengi dünyanın,
Analar feryadı, çocuk sesinden.
Korkardım her gece kara tirenin,
Yollara döktüğü cenazesinden.

Yirmi beş ne ki, yetmiş yıl oldu,
Hâlâ sürünüyor o yük tireni!
Bazı boş dolandı, bazı da doldu,
Alanı aldı da döktü dökeni.

Xalli nene (1907-1986) torunlarıyla, Fergana-1970.

Hâlâ sürünüyor o yük tireni,
Ellerden ellere döküldük nene!
Bir söz duymak için vatan üstüne,
Biz de senin gibi büküldük nene!

İyi ki görmedin sen bu günleri,
Soyumuz, kökümüz karıştı nene!
Dinleyen olmadı yetim sesini,
Millet sürgünlere alıştı nene!

Yirmi beş ne ki, yetmiş yıl oldu.
Hâlâ sürünüyor o yük tireni.

Melike Aziz